

[Rytter.]

Overvejelse at gaa ind paa Amnestispørgsmaalet. Det er ikke morsomt, efter hvad der er foretaget af Rigsdagen og Regeringen, men Uret maa ikke begaas, og jeg kan ikke se, at der gøres nogen Skade ved, at man amnestierer de Mennesker, som har handlet lovligt, da de foretog Handlingen, medmindre de har gjort sig skyldige i et eller andet Forhold, der senere blev strafbart og burde være straffet. Jeg er bange for, at vort Retssamfund staar i Fare; jeg tror, jeg selv er klar over, hvordan det gaar til; jeg tror, det gaar til paa den Maade, at vor Justitsminister, som er et ganske overordentlig elskværdigt Menneske, over for os her siger: Jeg vil godt udfærdige det Cirkulære, jeg vil gøre det og det for de internerede o. s. v. Men han har bag ved sig en Mængde Mennesker, som ogsaa indvirker paa ham, og de er langt mere yderliggaaende. Justitsministeren er nødt til at indtage et andet Standpunkt over for dem, naar de ikke kan billige vort Standpunkt. Jeg er fuldstændig klar over, at Justitsministeren har en meget vanskelig Stilling, naar han skal balancere derimellem, men man kan ikke balancere paa et Omraade, der vedrører Ret og Retfærdighed; der maa være Frihed til begge Sider. Derfor vil jeg give den højtaerede Justitsminister et godt Raad: Vær hellere uelskværdig til begge Sider og sig til os paa Rigsdagen: det og det maa jeg have gennemført i Rigsdagen, og det og det kan jeg ikke faa gennemført. Lad os hellere faa Sandheden at vide, end at der loves os noget, som af Hensyn til de andre ikke kan blive holdt.

Jeg har sagt, hvad jeg vilde gøre som Justitsminister i den nuværende Situation. Lad Retfærdigheden sejre over formelle Vanskeligheder. Jeg føler mig for mit Vedkommende utryk ved Situationen. Man kunde sige, at det er en mærkelig Udtalelse af en Mand, som har haft med kriminelle Sager at gøre hele sit Liv. Dertil vil jeg svare, som nogle har sagt: Ingen er saa bange for at dømme uskyldige som de, der har haft med Retsplejen at gøre. De ved, hvad det vil sige, at Samfundets Tromle gaar hen over Mennesker, og derfor er de bange for, at den skal gaa hen over uskyldige.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Det ærede Medlem Hr. Elmquist kom bl. a. med nogle Udtalelser om den Bemærkning, der staar i Betænkningen fra Udvalget i det andet høje Ting om, at det foreliggende

Lovforslags Bestemmelser ikke skal afskære nogen fra at kunne gøre Krav paa den Erstatning, som vedkommende ellers efter Lovgivningen maatte have Krav paa. Sammenhængen vedrørende denne Bemærkning er, at der fra en enkelt Side inden for Udvalget blev udtalt Ønske om, at de Ord skulde sættes ind i Lovforslaget. Dertil sagde jeg, at det syntes jeg ikke om, fordi det forekom mig at være en Selvfølge, at der er ingen, der tænker paa at fratage den, som har et Krav paa Erstatning efter gældende Lov, dette Krav. Jeg har den Opfattelse, at de, der har været interneret med Urette — og det er jo dem, det drejer sig om — efter dansk Ret intet Krav har paa det offentlige, før de faar det gennem de Foranstaltninger, vi her behandler. Jeg mente derfor, at Bestemmelsen i og for sig var betydningsløs. Men det blev saa gjort gældende, at den jo i hvert Fald havde den Betydning, at det dermed var sagt, at falder man ind under Bestemmelsen i Retsplejelovens Kapitel 93 a, er det Krav forbeholdt en. Hertil bemærkede jeg: Ja, det er det, men det staar allerede i Loven. Alligevel ønskede man, at det blev slaaet fast, fordi ingen af os kunde overse, om der dog for nogen af de internerede paa en eller anden Maade, mod en eller anden kunde være et Erstatningskrav, og man enedes saa om at gøre den nævnte Bemærkning i Betænkningen. Mere end det, som det ærede Medlem Hr. Elmquist, saa vidt jeg forstod ham, lagde ind i Bemærkningen i Betænkningen, lagde heller ikke jeg ind i den, saa jeg tror, at det ærede Medlem og jeg for saa vidt er enige.

Det ærede Medlem Hr. Lannung omtalte Personer, som havde været interneret i mange Maaneder, og som saa blev løsladt, men som ikke var interneret uden Grund, og rejste det Spørgsmaal, hvordan disse Mennesker senere skulde placeres paa passende Maade i Livet i Forhold, hvor det er nødvendigt eller hensigtsmæssigt, at man kan godtgøre, at man ikke har et Mellemværende med Politiet. De Mennesker har jeg ikke talt om, de vil falde uden for denne Lov. Om det er muligt at give en Form for Erklæring, som kan placere dem rigtigt i Livet, og om de har nogen Glæde af en Erklæring, som jo maa gaa ud paa, at der har været et Forhold, som har berettiget til deres Internering, men som dog ikke har ført til, at de er blevet tiltalt, skal jeg lade staa hen. Det er et Spørgsmaal, som er vanskelig. Er det muligt at finde en rimelig Løsning, maaske i Lighed med de Erklæringer, som